Дванадцять сивих суддів сидять
у сутінках під стіною,
а я ховаю очі, як тать.
Що стало, старці, зі мною?

Чому ви тут? Ви ж приходите в час
найпершої тільки купелі,
і більше до скону не чути вас,
і ваші суди невеселі.

Хто душу, мов немовля, розповив?
Тремтить, нага, над водою.
Її вже мили для ваших слів
найпершою крижаною.

Судіть, бо душа — це така пора,
коли слово — за вами.
У першій купелі жінка стара
занурювала руками

мене, а кожен суддя судив,
а жінка дим сокотила:
від хижих птахів і муравлів
мале тільце обкурила.

Над ватрою тримала вона
мене, і стікала з мене
вода свячена, вода крижана,
і мати пила свячену.

Дванадцять сивих суддів сидять
у сутінках під стіною,
а я ховаю очі, як тать.
Що, старці, було зі мною?

Кричить породілля, бо на порі.
Чекають дванадцять суддів.
Плаває гострий лід у цебрі.
Вогонь обпікає руки старі.
Що, старці, зі мною буде?